Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 218. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 14-го ЛИСТОПАДА 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, NOVEMBER 14, 1985 No. 218. VOL. XCII.

ПРИГАДАЛИ КОЛИМУ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Почитний щоденник „Волл Стріт Джорнал", який часто порушує питання совєтської дійсности, пригадав про існування карних таборів праці на Колимі в північносхідній частині Сибіру.

Щоденник покликується на монографію пера поляка Владислава Цєслевіча, яка на підставі польських і російських джерел подає, що між 1931 і 1957 роками в тих карних таборах праці, де в'язні змушені працювати у жахливих умовинах життя по 16 годин денно, померло п'ять до сім мільйонів людей. Майже всі ці жертви, подає „Волл Стріт Джорнал", це неросійські націоналісти і всі вони звичайно не видержували більше, як рік праці у таких невідрадних обставинах.

Копальні золота на Колимі були через якийсь час зачинені, подає щоденник, але сьогодні знову працюють вони повною парою із 65 таборами, тому що СССР хоче конкурувати із Південною Африкою у продажі золота. Як пише у своїй монографії В. Цєслєвіч тіла померлих з вичерпання в'язнів таки на місці праці тепер раз-у-раз викопують, а вони в морозній температурі заховалися ненарушені.

Помер І. Петрунцьо, секретар 78-го Відділу УНС в Майнерсвіллі

Майнерсвілл, Па. — В п'ятницю, 1-го листопада ц.р тут помер після довгої і важкої недуги Іван Петрунцьо, довголітній секретар 78-го Відділу Українського Народного Союзу, кількакратний делегат цього відділу на Конвенції УНСоюзу та член Клюбу Заслужених Союзовців, який визначився впродовж ряду років надзвичайними здобутками нових членів для УНСоюзу.

Св. п. І. Петрунцьо

І. Петрунцьо народився в селі Грибів на Карпатській Україні в 1908 році та прибув молодим юнаком до Америки. Членом УНСоюзу став він у 1938 році, а секретарем 78-го Відділу в Майнерсвіллі у 1956 р. Майже повних 30 років на пості секретаря Відділу сповняв І. Петрунцьо совісно всі свої секретарські обов'язки та віддано працював для росту УНСоюзу, приєднуючи поважні числа нових членів.

Покійний осиротив дружину Марію, синів Івана та Йосифа і трьох внуків. Похорон відбувся у понеділок, 4-го листопада, з похоронного заведення Магаль-Рісел до української католицької церкви Св. Миколая та на місцевий цвинтар. Відпровадила Покійного на вічний спочинок місцева українська громада, в тому дуже численна союзова громада вдячних йому членів 78-го Відділу.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНСОЮЗУ ВІДБУВ НАДЗВИЧАЙНІ НАРАДИ

ПРИЗНАЧЕНО ДОТАЦІЇ НА ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНОЗНАВСТВА, СТАТУЮ СВОБОДИ І ДІМ ДЛЯ СЕНЬЙОРІВ НА СОЮЗІВЦІ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Головний Уряд УНСоюзу на надзвичайних нарадах, які відбулися тут у Головній Канцелярії у суботу, 9-го листопада ц.р., зробив ряд нових фінансових асиґнацій та виробив формулу власництва і коштів прожитку на Союзівці для старших віком союзовців.

Вид на залю нарад, якими проводить д-р І.Флис.

У нарадах, що їх відкрив і ними проводив головний предсідник д-р Іван Флис взяли участь такі члени Головного Уряду: заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась, заступниця головного предсідника Ґльорія Пашен, директор на Канаду сен. Павло Юзик, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук, головний організатор Степан Гавриш; головні контролери — мгр Іван Геврик, адв. Нестор Олесницький, інж. Анатоль Дорошенко і проф. д-р Богдан Гнатюк; головні радні: Гелен Олек-Скотт, Тарас Шмаґала, Андрій Джула, Евгеній Іванців, Володимир Гавриляк, Володимир Квас, Текля Мороз, Анна Гарас, Тарас Максимович, Василь Дідюк. Свою відсутність виправдали: головний контролер о. протопресвітер Степан Біляк та головні радні Василь Пастушок, Андрій Кейбіда і Роман Татарський.

Першу справу на порядку нарад реферував д-р І. Флис, вказавши на широкі крайового маштабу заходи для відновлення Статуї Свободи напередодні 100-річчя її поставлення, що його врочисто святкуватиме вся країна 4-го липня 1986 року. Беручи до уваги спеціяльне значення цієї статуї для всіх еміґрантів, серед них й українців, а зокрема тих перших піонерів УНС, д-р І. Флис запропонував, щоб УНСоюз приєднався до тих установ, організацій і поодиноких осіб, які вже склали дотації або плянують це зробити для віднови Статуї Свободи, і дав свій вклад на цю шляхетну ціль.

Головний Уряд вирішив виасиґнувати на цю ціль 25,000 дол. і закликати всіх членів своїми додатковими датками, згідно зі своїми фінансовими спроможностями, причинитись до успішного завершення проєкту відновлення Статуї Свободи.

Ще більше уваги присвячено питанню продовження видань енциклопедії українознавства, зокрема англійською і іншими мовами. Як відомо, цього року появилось друге видання першо-

(Закінчення на стор. 4)

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНСОЮЗУ СКЛАВ ЗАЯВУ У СПРАВІ М. МЕДВЕДЯ

Джерзі Сиself, Н. Дж. — Головний уряд УНСоюзу, зібраний тут на своїх надзвичайних нарадах у суботу, 9-го листопада ц.р., дав заяву до преси в той день, коли ще роблено заходи в справі українського моряка Мирослава Медведя, гостро критикуючи Державний департамент і Департамент юстиції за „свідоме або несвідоме коляборантство" з Москвою у видачі моряка після його двократної спроби залишитись у ЗСА.

У день, коли совєтський корабель „Маршал Конєв" ще був на протязі шістьох годин в американських водах, Головний Уряд скликав на швидку руку пресову конференцію тут, у приміщеннях Головної Канцелярії, представив репортерам преси і телебачення д-р Ірену Падох, яка перша розмовляла телефонічно з М. Медведем, та заявив, що, по всіх правдоподібностях, людина, з якою розмовляла д-р Падох, і та, яку переслухували урядовці Державного департаменту, не була тою самою особою, якщо взяти до уваги рапорт американського психіятра, що його день перед тим подано до публічного відома.

Представниками преси в Головній Канцелярії УНС зайнялися заступник голов-

(Закінчення на стор. 4)

ПРАВА ЛЮДИНИ ПРИТЕМНЮЮТЬ ЗУСТРІЧ Р.РЕҐЕНА З М.ҐОРБАЧОВИМ

Москва. — У зв'язку з тим, що президент Роналд Реґен, не зважаючи на совєтські застереження, бажає піднести під час розмови з Міхаїлом Ґробачовим в Женеві справу людських прав в Совєтському Союзі з вимогою полегшити виїзд тих осіб, які собі цього бажають, зокрема жидів, ці справи, тобро права людини, все ще притемнюють заплянованi женевські розмови між Р. Реґеном і совєтським партійним лідером Міхаїлом Ґорбачовим, який, як відомо, є генеральним секретарем ЦК КПСС і членом Верховної Ради й не сповняє жадної державно-урядової функції в СССР.

У зв'язку з цим деякі західні аналітики, вважають, що зустріч обраного демократичним способом президента З'єднаних Стейтів Америки Р. Реґена з партійним апаратчиком, який вибився на пост генерального секретаря своєї комуно-тоталітарної партії, є пониженням для Реґена і демократичної системи Америки. Інші, більш ліберальні політичні спостерігачі звертають увагу, що він, Ґорбачов, одинока авторитетна людина в СССР, яка має право, очевидно узурповане ним через компартію, говорити також про державні справи. Ця аномалія в політичних відносинах вже віддавна турбує західніх політиків, які привикли до дипломатичних зв'язків і розмов з вибраними, або покликаними державними мужами. Під цю катеґорію ніяк не підходить М. Ґорбачов, який навіть формально зрезигнував з вибору на голову Президії Верховної Ради СССР, але авторитетно виступає в усіх державних справах, зокрема у справі закордонної політики, оборони, економіки і міждержавних відносин.

Президент Р. Реґен під час зустрічі з лідерами Сенату і Палати Репрезентантів ще раз підкреслив, що він, хоче цього М. Ґорбачов чи ні, підноситиме справу прав людини й еміґрації. З цими проблемами совєтський лідер зустрічався вже в Лондоні, Парижі і навіть в Москві.

До розголошення цієї справи і обіцянки Президента ЗСА піднести цю справу у Женеві, чимало причинились самі дисиденти, рідня політичних в'язнів і закордонні групи оборони прав людини в комуністичних країнах.

Зі своєї сторони совєтські лідери намагаються робити враження, що такої проблеми як непошанування прав людини в СССР не існує, але як індивідуальні особи бажають покинути Совєтський Союз їм видадуть візи на виїзд. Зараз після такої заяви Єлена Боннер, дружина академіка Андрея Сахарова отримала право виїзду на лікування, а також декілька інших осіб мають вигляди на отримання візи. Немає сумніву, Москва хоче своїми потягненнями „вибити" Р. Реґенові арґумент про людські права і заборону виїзду. Як в дійсності виглядає ситуація кожний з нас на Заході знає, — кажуть політичні спостерігачі.

ПОЯВИЛОСЯ ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА НА СТОРІНКАХ „НЮ ЙОРК ТАЙМСУ"

WILL THESE MEN BE ON THE SUMMIT AGENDA?

...the ban on writing, the constant denigration of my human and national dignity, the conditions in which my Ukrainian patriotism was regarded as a crime against the state, the national and cultural pogrom in Ukraine—all these compelled me to declare that holding Soviet citizenship was quite impossible for me.

—Vasyl Stus
—Deceased 9/4/85

On September 4, 1985, political prisoner Vasyl Stus, 47, poet and critic, member of the Ukrainian Helsinki Monitoring Group, died in Soviet labor camp No. 36-1 near Perm in the Ural Mountains.

Cause of death: lack of medical attention, stomach and kidney problems—a direct result of slow torture and harsh treatment received during imprisonment.

When he died, Stus was serving his 13th year of a prison camp term, which, had he survived, would have totalled 23 years.

Stus was charged with anti-Soviet agitation and propaganda, for writing poetry and joining the Ukrainian Helsinki Group.

He is the latest victim of the Soviet Union's pernicious and brutal system for the suppression of national and religious freedoms and human rights. Within the last 18 months, four human rights activists have perished in Soviet labor camp No. 36-1.

The West may know the names of these four courageous and martyred Ukrainian fighters for the rights of all individuals. But what of those who remain anonymous victims, those who deserve more than a premature death in a remote labor camp?

DECEASED
Oleksiy Tykhy, age 57, teacher, writer, Co-founder of Ukrainian Helsinki Group. Sentenced to 23 years. Died May 1984, after 15 years of incarceration.

DECEASED
Yuriy Lytvyn, age 50, poet, member of Ukrainian Helsinki Group. Sentenced to 33 years. Died September 1984, after 20 years of incarceration.

DECEASED
Valeriy Marchenko, age 37, journalist, supporter of Ukrainian Helsinki Group. Sentenced to 23 years. Died October 1984, after 10 years of incarceration.

APPEAL TO PRESIDENT RONALD REAGAN:

MR. PRESIDENT, ON THE EVE OF YOUR SUMMIT MEETING WITH MIKHAIL GORBACHEV, WE URGE YOU TO REMEMBER THAT THE MAJORITY OF ALL POLITICAL PRISONERS IN THE SOVIET UNION ARE UKRAINIANS, OFTEN FORGOTTEN IN THE WESTERN WORLD. WE APPEAL TO YOU TO QUESTION GORBACHEV ON THE SOVIET UNION'S ABYSMAL HUMAN RIGHTS RECORD.

Sponsored by the Concerned Citizens for Human Rights in Ukraine, 144 Second Ave. New York, N.Y. 10003.

Джерзі Сити, Н. Дж. — На сторінках щоденника „Ню Йорк Таймс" з неділі 10-го листопада, у частині присвяченій політичному оглядові подій, появилася сторінка зі закликом до президента Роналда Реґена взяти у розмовах з Міхаїлом Ґорбачовим до уваги справу прав людини в СССР і положення українських політичних в'язнв, що їх західній світ часто зовсім забуває.

На сторінці поміщені знімки чотирьох в останньому часі померлих українських правозахисників, а це Василя Стуса, Олекси Тихого, Юрія Литвина і Валерія Марченка.

Про кожного з них є короткі інформації. Заголовок сторінки є: „Чи ці люди будуть на порядку нарад конференції на вершинах?"

Організаторки випуску тої сторінки, пластунки, закликають українську спільноту якнайбільше тих сторінок або їхніх фотокопій висилати негайно з особбистою дописокою і підписом до Р. Реґена до Білого Дому, адресуючи на 1600 Пенсильвенія авеню у Вашінґтоні.

15-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ ТУІА

Ірвінгтон, Н. Дж. — Товариство Укранських Інженерів Америки, Відділ Ню Джерзі влаштовує бенкет і баль з нагоди 15-ліття оснування, який відбудеться в суботу, 23-го листопада ц.р. тут в Українському Народному Домі, при 140 Проспект аве. Програма вечора включає від години 7-ої до 8-ої коктейл, від 8-ої до 9-ої буде бенкет, а забава триватиме від години 9-ої до 2-ої. До танців приграватиме оркестра „Чари". Вступ на забаву 30 дол. від особи. Стрій довільний.

Помер заслужений союзовий діяч Й. Осередчук

Бристол, Па. — Тут в понеділок, 11-го листопада 1985 року, помер на 90-му році життя основоположник та довголітній голова 362-го Відділу УНС Товариства „Просвіта" Йосиф Осередчук.

Покійний народився в Опарі, Дрогобицького повіту. До Америки прибув молодим хлопцем і замешкав в Бристолі, Па., біля Філядельфії, де включився в громадську працю, а відтак при допомозі кількох свідомих українців заклав 362-ий Відділ УНСоюзу, в якому до кінця свого життя був відділовим урядником на різних постах.

Парастас відслужено в четвер, 14-го листопада, в похоронному заведенні Мирфі, а похоронна Богослужба відбудеться в п'ятницю, 15-го листопада в українській католицькій церкві св. Марії в Бристолі.

Покійний залишив у смутку двох доньок — Марію і Софію, п'ятьох синів, Михайла, Івана, Андрія, Володимира і Степана, 19 внуків і 27 правнуків. Залишив також дальшу родину, знайомих приятелів і велику союзову родину філядельфійської Округи.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКІ ПРЕДСТАВНИКИ на переговорах в Женеві, метою яких є добитися редукції нуклеарної стратегічної зброї і підписання нового договору між ЗСА і СССР, все одно домагаються припинення дослідів, продукції і розміщення космічної зброї, не зважаючи на те, що їхній лідер Міхаїл Ґорбачов два місяці тому заявляв, що країни мають право займатися дослідами над цією зброєю з передумовою, що вони цієї апаратури не розміщуватимуть у стратосфері і не старатимуться мілітаризувати космос. Коли американські представники пригадали совєтським колегам про цей виступ Ґорбачова, то вони заявили, що їм не відомо, що таку заяву будь-коли складав генеральний секретар ЦК КПСС.

СОВЄТСЬКІ ЗАСОБИ масової інформації майже ігнорували війну в Афганістані в перших роках окупації цієї свободолюбної країни совєтськими військами. Тепер, навпаки, в совєтській пресі дуже часто появляються інформації про „геройські вчинки" совєтських вояків і їхню смерть „на полі слави". Також телевізійна сітка передає час-від-часу сцени з боїв „геройської совєтської і афганської армії з найманцями американського імперіялізму". Сьогодні Москва вже не може приховати колосальних жертв в людях і майні і вдавати, що в Афганістані перебуває тільки незначна частина дорадників, щоб допомогти місцевому урядові „поборотн початкові труднощі". Ці „труднощі", — кажуть політичні спостерігачі, — триватюь вже задовго і совєтські громадяни довідуються правду із західніх радіопередач.

МІНІСТЕР ОБОРОНИ у філіппінському уряді Хуан Понсе Енріл заявив, що хто б не прийшов до влади президента Фердінанда Маркоса, Філіппінам прийдеться боротися з комуністичними партизанами, принаймні кілька років. Він в цьому випадку не погоджується з президентом Маркосом, який два тижні тому заявив, що його уряд може зліквідувати спротив на протязі одного року.

В АМЕРИЦІ

ВИСТУПАЮЧИ В ДЕНЬ Ветерана на Арлінґтонському крайовому цвинтарі, президент Роналд Реґен заявив: „Слабість нації не сприяє мирові", і обіцяв зміцнювати військову могутність З'єднаних Стейтів, щоб зберегти мир. Звертаючись до американців, що зібралися на цвинтарі, Р. Реґен сказав, що „тут спочивають жертви мирних переговорів, які закінчилися невдачею... Ми повинні пам'ятати про тих, які загинули і спробувати добитися того, щоб інших молодих людей не спіткала така сама доля. Нині, як ніколи раніше, ми повинні пам'ятати про те, що сприяє мирові. Бути сильним — значить зберігати мир", — підкреслив Президент. Він сказав також, що під час зустрічі з Міхаїлом Ґорбачовим у Женеві він буде пам'ятати про тих, хто похований на Арлінґтонському цвинтарі.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ повідомив, що президент Роналд Реґен отримав листа американських закладників, які перебувають в полоні у терористів в Ливані. Вони просили Президента повести переговори про їх звільнення. Речник Білого Дому Леррі Спікс сказав журналістам, що Р. Реґен відкинув прохання. „Політика Президента — ніяких переговорів з терористами. Ця політика не змінилася і не зміниться. Ми не ведемо переговорів з терористами, але ми нагадуємо їм, що на них лежить повна відповідальність за збереження життя закладників", — сказав Л. Спікс, додавши, що звільнення закладників є одним з головних завдань Адміністрації Реґена.

В ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ГАЗЕТИ „Бостон Ґловб" сенатор Едвард Кеннеді висловив впевненість, що може дістати номінацію від Демократичної партії на кандидата на пост президента на виборах 1988 року. „Виграти вибори є тяжким завданням для будь-якого кандидата, але я вважаю, що і в республіканців нема бездоганних кандидатів", — сказав Е. Кеннеді. Після Різдвяних свят він має намір здійснити тримісячну поїздку по країні, щоб пересвідчитися, чи є в нього шанси пускати в передвиборне плавання в 1988 році.

В НЕДІЛЮ ВДЕНЬ, 10-го листопада, над Ню Джерзі зударилися в повітрі, загорілися і впали на землю два літаки. З-під обломків літаків витягли п'ять трупів. Літак упав на житлові будинки у Кліффсайд Парку і спричинив пожежу. Причина зудару літаків покищо невідома.

ПЕРЕД ЗУСТРІЧЧЮ з совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим президент Роналд Реґен отримує багато порад від людей, які мають досвід зустрічів на вершинах і які або були присутніми на переговорах з совєтськими керівниками, або знають їх особисто. Консультант Республіканської партії Роджер Ейлс, наприклад, був присутній на трьох зустрічах на вершинах. Він радить Р. Реґенові слідити за виразом обличчя співрозмовників: „Якщо вони не будуть усміхатися, значить на успіх мало надії". Сенатор Деніел Мойниген, який був у свій час амбасадором ЗСА в Об'єднаних Націях, вважає, що головним завданням Президента є спробувати договоритися про реґулярні зустрічі з М. Ґорбачовим у майбутньому.

В СЕРЕДИНІ ҐРУДНЯ вийде з друку нова книга посадника Ню Йорку Едварда Кача, яка називається „Політика". Якщо про вихід першої книжки Е. Кача „Посадник" стало відомо за кілька місяців до того, як вона появилася в книгарнях, то про зміст другої знають лише ті працівники видавництва „Саймон енд Шустер", які безпосередньо відповідають за випуск книги. Однак стало відомо, що в новій книзі Е. Кач розповідає про свої перші роки в політиці, коли він, незалежний демократ, боровся проти політичної машини Демократичної партії в Ню Йорку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Промова Реґена

В минулу суботу, 9-го листопада, президент Роналд Реґен промовляв зі свого кабінету у Білому Домі через „Голос Америки" до народів Совєтського Союзу. У своїй 10-хвилинній промові, що її передавано в 42-ох різних мовах, Реґен жалівся, що з інтерв'ю, що він його дав чотирьом совєтським журналістам, совєтська преса викинула найістотніші речі і повторив їх: про Афганістан, про совєтський аґресивний гін і про потребу пошанування людських прав в СССР. Реґен запевняв, що Америка ні трохи не загрожує Совєтському Союзові, що не має найменших аґресивних інтенцій супроти будь-якої країни у світі та запевняв, що він прагне добитися у зустрічі з Ґорбачовим 19-20-го цього місяця в Женеві якнайбільшого успіху.

Наступного дня офіційне совєтське аґентство ТАСС дало до цієї промови американського Президента типово большевицький коментар. Мовляв своєю промовою Реґен ще раз доказав, що він не хоче договоритися про редукцію збройних сил і не хоче замирення з Совєтським Союзом, а торочить тільки пропаґанду і говорить про другорядні справи, задля яких не плянується „вершинної" конференції. Президент Реґен — мовляв — замість зайняти конструктивне становище до запропонованої Москвою редукції стратеґічної зброї, обмежився до пропаґандивної реторики...

У цілому світі прийнято, як річ самозрозумілу, що коли до громадян якоїсь країни промовляє голова закордонної держави, та ще й великодержави, то треба ту його промову коментувати правдиво і об'єктивно. Але „країна рад" не належить до культурного світу з його добрими звичаями і обичаями. Кремлівські володарі не визнають такого „буржуазного пережитку", як правда і куртуазія, вони визнають тільки конечність всі речі у світі перепускати через фільтер комуністичної ідеології й імперської політики. Роналд Реґен дістав ще за свого урядування славу державного мужа, який вміє знаходити спільну мову зі слухачами. Але він не може знайти уваги й духового зв'язку з комуністичною верхівкою у Совєтському Союзі, ані з совєтським інформаційним апаратом, підчиненим партійному Політбюро. Тому шкода було тратити навіть отих 10 хвилин на промову до глухої большевицької стіни. Можна потішатися, що підсовєтські громадяни вже навчилися, як треба читати й розуміти офіційну пресу. Тільки загал громадян в СССР не має впливу на політику Політбюра. Кремль — це зимна, кам'яниста стіна і шкода говорити до неї.

Володимир Левенець

МОСКВА ПОСИЛЮЄ НАСТУП НА УКЦЕРКВУ

I.

Лідери комуно-московської імперії мають чималі клопоти з „українським буржуазним націоналізмом" і релігією, боротьба проти яких ведеться ввесь час і то всіма доступними засобами, хоч вони до цього не признаються публічно. Фази цієї боротьби спричинені, очевидно, якимось подіями, потрясеннями, відносинами на міжнародному політичному відтинку, неспокоями у внутрі компартії чи, як було два роки тому, побоюванням за війну з Китайською Народною Республікою, яка могла створити добру коньюнктуру для поневолених Москвою народів і розпутати ланцюгові національні революції, які з певністю розвалили б останню у світі імперію і створила б на її руїнах ряд самостійних держав.

Наявна совєтська атеїстична пропаґанда — шабльонова, дуже нецікава, а при тому цілковито неуспішна. В республіках активність віруючих різних Церков і релігійних сект зростає. Підготована компартією програма боротьби атеїстів з релігією зазнала нового краху і Кремль до спілки з Патріярхом Піменом далі займаються здушуванням національних Церков, особливу групу, яких творять українці-католики проти яких тепер звернене вістря совєтської пропаґанди.

Київська газета „Радянська Україна", орган Центрального Комітету комуністичної партії України, Верховної Ради і Ради Міністрів УССР, надрукувала у числі з 18-го жовтня цього року, довгу, пропаґандивну, переплетену злобою, вигадками й ненавистю статтю А. Біскупа, доцента катедри філології і наукового комунізму Львівського медичного інституту, кандидата філософських наук, проти Української Католицької Церкви, зокрема її вітки на поселеннях у країнах вільного світу, а особисто проти деяких Владик цієї Церкви, активних в тій чи іншій ділянці церковного і загальногромадського життя діяспори.

Статтю автор, чи автори, назвали „З чужого голосу" з підзаголовком: „Зарубіжне уніяцтво в 'психологічній війні' проти соціялізму". Науковий пропаґандист твердить, що в умовах „розпалювання антирадянської гістерії 'хрестоносного походу' проти комунізму, імперіялізм мобілізує реакціонерів усіх мастей, в тому числі зарубіжні угрупования уніятства для 'психологічної війни' проти нашої країни".

В ряди „реакціонерів-уніятів" автор А. Біскуп зарахував в першу чергу покійного вже Блаженнішого Патріярха і Кардинала Йосифа Сліпого, якого він згірдливо називає „фашистським прислужником", теперішнього Патріярха і Кардинала верховного архиєпископа Мирослава Івана Любачівського, який, мовляв, „має великий досвід в антикомуністичній діяльності ще з римських часів, коли він допомагав військовим злочинцям (тобто дивізійникам) уникнути справедливої кари і переправляв їх через океан. Згодом співробітничав в 'українській секції' ватіканського радіо — завзято готував антирадянські пасквілі" і, що все це нібито мало вирішальне значення при призначенні його Папою Іваном Павлом II коадьютором (помічником з правом наступства) „старезному Й. Сліпому".

Другим під обстріл совєтської пропаґанди попав Владика Максим Германюк, Митрополит УКЦеркви в Канаді, а третім Владика Степан Сулик, Митрополит УКЦеркви в З'єднаних Стейтах Америки, якого А. Біскуп називає „запеклим націоналістом і антирадянщиком".

Названа „трійця" й інші „уніяти-націоналісти", намагаються „дискредитувати марксизм-ленінізм", хочуть „добитися ідейної і моральної опозиції соціялістичного суспільства, оживити в ньому націоналістичні і релігійні пережитки, створити внутрішню опозицію радянському ладу". Далі автор пише, що „провідні уніяти" „Все ширше користуються радіоканалами. Вони щоденно гугнявлять антирадянщину перед мікрофонами ватіканського радіо, виступають на радіостудіях, які належать католицькій церкві в багатьох країнах світу. З січня 1982 р. через супутник зв'язку почали вести радіопропаганду уніатські верховоди США і Канади. Уніатських клерикалів можна почути в релігійних програмах „Голосу Америки", „Бі-бі-сі", „Німецької хвилі", „Свободи" та інших західних радіоцентрів. На шпальтах уніатських видань все частіше з'являються антирадянські матеріали з посиланнями на шпигунсько-диверсійну радіостанцію „Свобода". Диктора цієї радіостанції Олексу Боярка можна також почути і в передачах „Української секції" ватіканського радіо.

Головну увагу уніатські „радянологи" в своїх виданнях і радіопрограмах зосереджують на фальсифікації положення релігії, церкви та віруючих в Радянському Союзі. Наполегливо розповсюджуються наклепницькі твердження про „переслідування" і „гоніння" віруючих і духовенства, знищеня релігійних об'єднань, відсутність свободи совісті і т. ін. При цьому нашій країні приписується намір силоміць знищити всі релігії і встановити атеїстичне суспільство у всьому світі. За допомогою брехні і наклепів вони намагаються дискредитувати в очах трудової української еміграції радянський лад, вороже настроїти світову громадську думку проти реального соціалізму, який нібито не може забезпечити здійснення принципів свободи совісті. Уніатські ідеологічні диверсанти сподіваються також розпалити у певної частини віруючих на Україні релігійний фанатизм, викликати незадоволення політикою Комуністичної партії і Радянської держави".

Закінчення буде.

Степан Куропась

„Нас тут триста, як скло, Товариства лягло!"

І ніхто не згадає, — нарікав козак, що встав з могили, в поемі Шевченка „За байраком байрак". Нарікав він теж, що земля їх не приймає.

До таких свідків минувшини, що тепер з вітром розмовляють, належать цвинтар і пам'ятник померлих вояків Української Армії, що спочили на „не своїй землі" а в німецькій, в Судетах, на границі Саксонії в Дойч Ґабель — Чехо-Словаччина.

Не знаю, чи є їх там триста чи менше, чи хто відвідує ті могили і мармуровий пам'ятник поляглим. Американські студенти українського роду роблять прогулянки „Шляхами Батьків", що їх організує щоліта Фундація УВУ, під проводом проф. Петра Ґоя, якось так, що Дойч Ґабель (по-чеськи — Німецьке Яблінне), не входить в подорожні пляни екскурсій. Я знаю, що на протязі трьох літ перебування табору Української Бриґади в Дойч-Ґабель вмирали стрільці на різні недуги, на червінку, тиф, нещасливі випадки в озерах і лісах Судетів. Вояки переходили кордон і йшли до Німеччини, де тоді, 1920-21 років, панувала інфляція, де люди мали тисячі безвартісних німецьких марок і за добрі чеські корони можна було розбагатіти. Доходило до стрілянини прикордонних вартових обох держав, були жертви в людях, серед них і українців.

Останній раз я був на похоронах стрільця Бриґади родом з села Поточиська, повіт Городенка. Це був уже старий стрілець зі сивим вусом, який під час обідів все нам пригадував, що „там" вже люди орють і сіють, або копають картоплю, а ми тут дармуємо. Однак ми не дармували, вправляли і готовились до виїзду в Україну. Я був комендантом почесної чоти на похороні, що віддала сальву з наших „манліхерів" і стояла „на позір" під час хорового співу „Вічная Пам'ять", та виступу оркестри Бриґади, що грала „Ви жертвою в бою нерівнім лягли..." Була це найбільша оркестра, яку колинебудь мала Українська Галицька Армія, а яку уфундував для Бриґади граф Тишкевич. Диригентами були чотар Білобрам і хорунжий Білобрам — батько і син. Промовцем на похороні був поручник Степан Сверида з Букова, комендант сотні, в якій служив покійний вояк, прізвище якого я, на жаль, забув, хоч ще недавно пам'ятав.

Здоровий був стрілець, а помер на протязі двох діб, нарікав, що йому до вуха заліз хробак під час сну.

Могла бути і інша причина, що цей стрілець з другої сотні Першого полку, на Західній Області табору, помер. В районі судетів були ще табори в Райхенберзі (Ліберец) і Йозефів.

Іван Боднарук

В АТМОСФЕРІ ЗАГАЛЬНОГО ОБМАНУ

II.

В останніх роках большевики почали щораз більше наслідувати капіталістичні „буржуазні" держави та ще більше закріпощувати робітників. Уже в час окупації Західньої України вони збільшили робочий час, мотивуючи це тим, що коли в капіталістичних країнах робітник працює 12-15 годин (?!) денно на капіталіста, то в Совєтському Союзі повинен робітник працювати 8-10 годин для соціялістичної батьківщини. Перед самою війною вийшов наказ про прогули й заборону уходу з місця праці. Восени 1940 року введено оплату за навчання в середніх і вищих школах; мотивували цей наказ цинічно тим, що „добробут трудящих мас дуже піднісся", отже, мають змогу платити за науку дітей. Очевидно, „трудящі з великим піднесенням із великою радістю" прийняли ті укази й вислали подяку партії і... дорогому Сталінові, що дозволили накласти й ще один тягар на своїх рабів. Люблять совєтські журналісти в своїй пресі часто писати про „страйки й забастовки" західньоевропейських робітників і вмовляти в своїх робітників, що їм у СССР гарно живеться і тому нема потреби страйкувати. А втім те, що в світі називається страйком, большевики в себе підтягають під рубрику контрреволюції і саботажу, а тих, що відважаться страйкувати, жде тюрма.

Діялектику німецького філософа Геґля Ленін доповнив і зробив її засобом виправдання всіх злочинів. Комуністи кажуть, що відколи існує світ, були безупину революції. Отже, на їх думку, революції — це явище природне і неминуче. Основним рушієм і єдиним змістом історії людства є боротьба кляс. Нація — це витвір доби пізнього феодалізму. Комунізм має зліквідувати нації. Тактика большевиків це тактика вовка, що оглянув очіпок бабуні, щоб заманити інших і їх пожерти. Для комуніста моральне є те, що служить розвиткові комунізму. Супроти такого розуміння комуністичної моралі не дивує нас, що колишній басарабський бандит Котовський став червоним командиром і большевицьким героєм. Ставлення уряду й партії до таких людей окреслив влучно французький письменник Селін після своєї поїздки до СССР: „Ти будеш жерти краще, ніж інші, але мусиш коритися й про ніщо не думати". Всі ці елементи нової совєтської буржуазії, так звані совбури, жадно користають із державного корита, влади й вигод, а зате зберігають вірність режимові й „вождеві". Ленін це була величезна неґація. Він заперечував Бога, царя, мораль, умови, довги, ренти, інтереси, закон і звичаї століть, усю ту структуру людства, що спонює її і сьогодні. Він заперечив і себе самого. Оголосив нову господарську політику (НЕП) і визнав приватну торгівлю. Отже заперечив те, для чого мордував багато мільйонів тих, що не хотіли якраз в те вірити.

У комунізмі розчарувався не тільки Хвильовий, але й багато інших визначних українських комуністів, не говорячи вже про таких людей, як Винниченко, Грушевський і Микола Чайковський, які щоправда, не були комуністами, але говорили, що в Україні постала своя держава, й поїхали туди працювати для неї. На місце Шумського прийшов М. Скрипник, старий комуніст, товариш Леніна, один із співтворців конституції СССР у 1928 році. Але й він покінчив у липні 1933 року самогубством. Зараз після його самогубства большевики розстріляли двох найближчих його співробітників, галичан Олександра Бадана й Ерстенюка. Закінчив самогубством і Панас Любченко, який нищив завзято український визвольний рух і вірно служив Москві. Інші члени старої большевицької ґвардії Леніна, як Троцький, Раковський, Радек-Собельсон, Преображенський і П'ятаков опинилися на вигнанні, ще інші, як Зінов'єв і Каменєв, які покаялися і дістали від Сталіна „помилування", якийсь час займали нижчі уряди під гострим доглядом чекістів, а вкінці таки були зліквідовані.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО ВИСОКІ ШКОЛИ В УКРАЇНІ

В листі до редакції Ілля Демиденко справляє погляд Івана Боднарука про те, що відомий хірург, професор Микола Пирогов був куратором київської, а не одеської шкільної округи, як подано в статті І. Боднарука. Заінтриґований суперечністю, я звернувся до певнішого джерела, яким є УРЕ. Отож в УРЕ, том 8, стр. 316, про Пирогова читаємо таке (залишаю правопис і пунктуацію ориґіналу): „Попечитель Одес. (1856-58) і Київ. (1858-61) учбових округів". І далі: „Працюючи на Україні, сприяв орг-ції недільних шкіл, був ініціатором створення ун-ту в Одесі, відіграв велику роль у розвитку Київ. ун-ту, в 1958-61 був попечителем Київ. уч. округу. Різностороння осв. діяльність П. викликала незадоволення властей. В 1861 його усунуто з посади..." „Виступав проти обмеження права на освіту за становими положеннями і нац. ознакою, ранньої спеціалізації, захищав заг.-осв. школу як осн. ланку системи освіти, в 60-х рр. запропонував свій проект системи освіти".

Доволі важко погодитись з твердженням п. Демиденка, що „немає теж на це реальних основ, щоб могти припускати, що ніби мріяли українці в провінційному місті Полтаві створити університет, коли під боком є два старі заслужені університети: Харківський і Київський". Якщо Харків був дійсно під боком (всього 135-140 км.). Зрештою, Кам'янець Подільський був куди глухішою провінцією, а одержав університет (в 1918 році).

Пригадую, будучи студентом УВУ в 1945-49 роках, що проф. Д. Дорошенко твердив, що гетьманський уряд носився з думкою поступово українізувати Харківський і Одеський університети, Катеринославський перевести на державний статус та створити нові в Полтаві, Ніжині й Вінниці.

Тут слід згадати, що за совєтів постало чотири університети: Ужгородський в 1945 р., Донецький в 1965 році, Симферопольський в 1972 році і останньо Запорізький в 1985 році. Замість університету, Вінниця, одержала політехнічний інститут, спадкоємець Безбородьківського ліцею. В Полтаві крім педагогічного інституту (заснованого 1914 року), працюють ще медично-стоматологічний інститут, сільсько-господарський інститут, кооперативний інститут та інженерно-будівельний інститут. Сама кількість інститутів Полтави вказує, що місто повинно мати власний університет.

На підставі повідомлення у газеті „Культура і життя" з 27-го січня 1985 року, в Києві постав „республіканський університет суспільно-політичних і естетичних знань", що його очолив С.В. Колтунюк, перший заступник міністра культури УССР. Який його статус як високої школи і чи матиме право надавати наукові дипломи, можна лише здогадуватись.

Д-р Омелян Бей

Шиппенсбирг, Па.

Р.К.

БОГДАН КРАВЦІВ

II.

Дитячі роки Богдана проходили у Волкові біля Перемишлян. Там він приватно та за допомогою інструкторів — українських студентів покінчив чотири кляси початкової школи, а в осені 1915 року після уступлення москалів з Галичини здав вступний іспит до філії Української Академічної Гімназії у Львові. Вже в гімназії Богдан залюбки вчитувався у твори українських поетів: Кобзар — Шевченка, „Зів'яле листя" і інші твори Франка, твори Лесі Українки, О. Олеся, Карманського, Кримського та інших сучасних поетів. Його заінтересування поезією зросло, коли у Львові появилася збірка поезій Павла Тичини і тоді Богдан почав пробувати свої сили в писанні віршів. Будучи членом Пласту, від самого початку відновлення цієї організації молоді після Першої світової війни і зорганізування пластових відділів в гімназії, Богдан став завзятим пластуном мандрівником. Мандруючи зі своїми друзями лісами і нетрями Карпат, вони дали почин до створення пластового куреня „Лісові Чорти" і ось що пише про нього його друг Р. Кедр:

Отам Богдан — поет від диких скель
Що прозваний також і Талайдою
Сідав на фантазійний корабель,
Романтикою впившися старою,
І плив до неоглядaних земель,
І віршовою на папір стопою
Свої найранші укладав пісні,
Гасаючи на Музичнім коні...

або:

Про орачів, бурлак і мореплавців
Та золотий спис поспівував вже Кравців...

Це було під час мандрів 1922 року.

Закінчив гімназію іспитом зрілости в 1923 році, Богдан вступив на Український Тайний Університет у Львові, на філософічний факультет. Він відразу поринув у студентське життя із усіми його переслідуваннями і небезпеками, на які був наражений студент Тайного Університету. Він продовжує працю в Пласті, де стає редактором пластового журналу „Молоде Життя". Він включається в націоналістичне підпілля, стаючи членом Української Військової Організації (УВО). З розв'язанням Тайного Університету, Богдан вступає на філософічний відділ Львівського Університету, стає головою „Студентської Громади". В тому самому часі „Товариство опіки над молоддю" назначує його адміністратором Академічного Дому, де жили незаможні студенти. Не зважаючи на усі свої всесторонні зайняття, Богдан не перестає писати. В 1928 році виходить його перша збірка „Дорога", а згодом в 1930 році „Промені".

Будучи головою „Студентської Громади" і адміністратором Академічного Дому, Богдан знаходиться в центрі дій української ідейної студентської молоді, він разом зі своїми друзями дає почин до створення Союзу Української Націоналістичної Молоді, якого в роках 1927-29 був головою. З рамени цього Союзу в 1927 році брав участь у Конференції Українських Націоналістів (ОУН) молодим 25-річним юнаком стає першим головою Екзекутиви ОУН на західніх областях України. В 1928 році Богдан був одним із організаторів великої маніфестації, яка відбулася на площі Юра у Львові 1-го листопада, для відзначення 10-річчя Листопадового Чину і для протесту проти польської окупації західніх областей України. Про цю акцію Богдан писав 30 років пізніше на сторінках журналу „Вісник" у статті під заголовком „Перші гасла і перші стріли": „Щоб приготовити молодь до участи в політичних акціях, і щоб виховати її з допомогою таких акцій, політичний провід СУНМ разом з тодішньою УВО зорганізували на прикінці жовтня 1928 року демонстративні святкування 10-их роковин Першого Листопада з вивішенням українських прапорів на залізничому двірці у Львові, на Львівському університеті, на Високому Замку і ввечері на церкві св. Юра, під час масової панахиди за поляглих. Після панахиди влаштовано похід вулицями Львова, розігнаний поліційною кіннотою. Під час цього походу впали вперше у відкритому бою з поліцією, по десяти роках, револьверові стріли. До стрілянини прийшло і під час облоги Академічного Дому польськими студентами в навечер'я 1-го листопада. Оборона цього Дому в дальші дні змобілізувала українську студентську і робітничу молодь Львова в одних рядах".

У зв'язку з маніфестацією почалися масові арешти української молоді. Тоді арештовано теж Богдана і він просидів в польській в'язниці до лютого 1929 року. В 1930 році Богдана знов арештують. Розправа відбулася перед польським судом присяглих в 1931 році, тривала шість тижнів. Судили його як головного обвинуваченого в справі „Богдан Кравців і 13 товаришів". Під час розправи, як стверджували репортери, Богдан тримався дуже достойно. Своїм спокоєм, точними і обдуманими відповідями обороняв гідність націоналістичного руху. Протестував проти зв'язування його виключно з антипольською діяльністю. Рівночасно в імені підсудних зажадав, щоб акт обвинувачення був прочитаний в українській мові. Як здогадного провідника ОУН засуджено Богдана на три роки в'язниці.

Після трирічного ув'язнення при кінці серпня 1933 року Богдан вийшов на волю. У в'язниці написав свої „Сонети і Строфи", які згодом вийшли друком та за які він одержав літературну нагороду. Чим був для молоді Богдан Кравців у той час, дуже вірно змалював д-р Мирослав Прокоп: „Коли-ж у своїй молодості Богдан Кравців виринув як один із провідників націоналістичного руху, то серед тисячів учасників того руху, він завоював собі ім'я народного трибуна, який осмислює і висловлює те, що відчувають маси, який своєю поезією і публіцистикою спрямовує народну стихію в русло організованої дії і який особистим прикладом потягає за собою віруючих. Таким бачили Кравцева ті хто йшов за ним на демонстрації вулицями Львова, і таким уявляли тисячі молодих людей інших міст та сіл західніх областей України до яких доходило відлуння його тодішних публічних виступів".

Весною 1934 року батько Богдана, о. Микола Кравців почав хворіти, мусів піддатися операції. Операція не помогла о. Микола закінчив своє трудяще життя 18-го липня 1934 року. Відбулися величаві похорони з участю всіх навколишніх священиків і численних парафіян. Над могилою зворушливо промовляв Богдан. Помер отець Микола на 56-му році життя, людина хрустального характеру, невіджалуваний пастир свого стада.

Мати Богдана після смерти о. Миколи переїхала до Львова, де на передмістю купила малу хатину і замешкала у ній зі сином Романом та двома молодшими донями, Зенею та Стефою. Дальша доля матері була незавидна. Під час Другої світової війни не вспіла виїхати зі Львова, вивезли її на Сибір, де закінчила своє життя в 1956 році. Умираючи просила, щоби діти пом'янули її по християнському. Ці слова Богдан помістив у клепсидрі.

У 1934 році Богдан оженився з Неонілею Головацькою, донькою о. Степана Головацького, пароха села Виспи коло Ходорова. Молоді переїхали на сталий побут до Львова, де Богдан став головним редактором націоналістичного тижневика „Вісті". Ще того самого року в листопаді польська влада тижневик закрила, а редактора арештувала та заслала до гореславного польського концентраційного табору в Березі Картузькій. За стараням українських послів до польського сойму та польських інтелектуалів його зараз у грудні звільнено. Про це пише Володимир Макар у своїх спомнах про Березу Картузьку: „З поміж тих небагатьох в'язнів які були звільнені поза нормальним порядком, треба згадати ред. Богдана Кравцева. Його привезли до Берези в листопаді 1934 року.

Закінчення буде.

СОЮЗОВЦІ! УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ПОЧАВ НОВУ ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНУ ОРГАНІЗАЦІЙНУ КАМПАНІЮ, ЗАВДАННЯМ ЯКОЇ Є ПРИДБАТИ 1,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА ЗАГАЛЬНУ СУМУ 5,000,000 ДОЛЯРІВ. ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ВСІХ ВІДДІЛОВИХ СЕКРЕТАРІВ І УРЯДОВЦІВ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЮ БЛАГОРОДНУ МІСІЮ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ.

„Бесіда" вітає Віру Селянську-Вовк

Союзівка, (О.М. Волянський). — Авторський Вечір тут, у четвер, 17-го жовтня, визначної української поетеси з Бразилії Віри Селянської-Вовк перетворився в дійсне інтелектуальне свято, коли поетка й науковець, перекладач і письменниця, видавець і мистецтвознавець, літератор та мандрівник, погодилася на запрошення товариства „Бесіда" дати одногодинний виклад-розповідь про свою діяльність у Ріо-де-Жанейро, як справжнього „посла" України. Цей посол не акредитований жодним урядом, та проте ще більш важливий, її праця ще більш титанічна, коли мова про „прокладання нових шляхів" для українського писаного слова в країні, де про нас і нашу культуру дуже мало знають або й не знають нічого.

Прибулу з Ню Йорку гостю — Віру Вовк зустріли члени „Бесіди" в повному складі грімкими оплесками у вітальні-читальні гостинниці, а членкині Союзу Українок Америки з місцевого Відділу вручили їй китицю квітів з привітом від голови Відділу д-р Стефанії Барановської. З привітом для таких рідкісних відвідин — д-р Віра Вовк була тут вперше — промовив до бразилійської гості голова „Бесіди" д-р Роман Мороз, вітаючи її також від цілої громади Кергонксону і околиці.

Слово про поетесу виголосив д-р Роман Барановський, даючи стислу, але вірну картину біографії та творчої діяльности цієї напрочуд працьовитої і високоталановитої літературної сили, яка, — за влучним висловом Марти Тарнавської, — є „не лише особа, бо вона інституція". Так справді багатогранною, різноманітною і цілеспрямованою є її колосальний труд для добра української рідної культури, як авторки численних прегарних збірок поезій, як есеїста й літературного критика, як науковця, журналістки, перекладачки й письменниці. І ще можна багато більше додавати до цього переліку її професійних заінтересувань і осягів — і треба лише дивуватися, коли вона встигла так багато вже зробити, бож мусіла весь час турбуватися також „хлібом насущним", заробляючи собі на прожиток професорування в університеті, де вона відома як один з найкращих германістів у тій високій школі Бразилії, ба і в самому Ріо-де-Жанейро, міста, якого вона є Почесною громадянкою.

Віра Вовк-Селянська розказала дещо про її письменницьку діяльність, окремо спиняючись над своїми видавничими поєктами, над тією діяльністю, про яку вже згадана М. Тарнавська з Філядельфії — поетка та літературознавець — писала, що „видавнича діяльність Віри Вовк може присоромити не один інститут, не одну організацію, не одне видавництво". Все бо їй доводиться робити власноручно і платити за все з власних скромних заробітків, бо за плечима Віри Вовк не стоять ніякі каси. Все вона робить з почуття обов'язку перед рідним народом і з великого ідеалізму, любови до рідної культури і з глибокої віри в Творця. Як ілюстрація до її слів, були тут, на столі, заздалегідь прислані зразки її видань, збірки „О кантаро", Мандаля", „Святий Гай" та „Триптих", — люксусово видані і рясно ілюстровані різними визначними українськими мистцями книжки, дво- або тримовні (тексти українські, португальські та англійські), які могли присутні собі купити, діставши у авторки автограф.

З цих збірок прочитала авторка кілька поезій і коротких оповідань, помітно зворушуючи слухачів особливо — її релігійною тематикою як у зразких поетичних творів, так і в художній прозі із збірки „Святий Гай", у якій оповідання написані до скульптур Михайла Дзиндри. Сильне враження викликали і „Падучі ангели", „Розп'яття" і „Страшний суд" з „Триптиху", написаного до циліндрових картин мистця Юрія Соловія. Прочитала поетка теж кілька з недрукованих ще творів, які мають увійти до нової збірки Віри Вовк „Карнавал", що вийде в Ню Йорку і також коштом самої авторки.

Після художнього читання могли слухачі запитувати гостю з Бразилії про те, що їх найбільше цікавило, а по вичерпанні запитів, що їх не було багато, бо присутні „ощаджували" гостю, зібрані далі обмінювалися думками й враженнями про почуте при каві та чаєві, канапках та тістечках, які приготували пані з товариства „Бесіда"; хористи ж із хору „Золотий Гомін" проспівали поетесі Вірі Вовк грімке „Многая Літа". По „Бесіді" Віра Вовк перебувала через ніч у своєї кузинки Слави Крижановської, щоб на другий ранок побувати на Службі Божій у церкві св. Трійці, де установлено диво-іконостас роботи мистця Якова Гніздовського, хоч і „контроверсійний" для тих, хто визнає тільки 'візантійське' - церковне малярство. Віра Вовк, сама добрий мистецтвознавець професійного рівня, не щадила слів похвали для прегарного іконостасу, як і для самої будівлі цієї Господньої обителі роботи архітекта Радослава Жука, висловлюючи свою радість з приводу того, що так гармонійно підходять собі і церква і іконостас та ще й на тлі буйної союзівської природи, яку якраз позолотила й покольорувала барвиста американська осінь. Від'їхала поетеса до Ню Йорку автом рано у п'ятницю, мандруючи по мальовничих краєвидах Кетскильських і Рамапо гір, намовлена до цього подорожування ред. Зеноном Сниликом, головним редактором щоденника, який попереднього дня, 17-го жовтня, в редакції „Свободи", вітав поетесу з приїздом на візиту до української Америки.

Виставка образів Р. Лучаковської-Армстронґ

В суботу й неділю, 12-го і 13-го жовтня ц.р., заходами Сестриціва Почаївської Богоматері парафії св. Тройці (української католицької церкви) у Вашінґтоні, відбулася виставка образів малярки Роксоляни Лучаковської-Армстронґ. В привітальній атмосфері, в залі дому св. Софії, на відкритті виставки Леся Раковська представила присутнім українською і англійською мовами малярку Р. Лучаковску-Амстронґ і познайомила їх з її життям, зацікавленнями і працею.

Глядачі від американського й українського середовищ мали нагоду запізнатися з тематикою, композицією і ідеями творів молодої малярки, які покривають доволі широкий діяпазон її особистого мистецького зацікавлення; навіть географічно Роксоляна живе і відображує в мистецтві доволі віддалені від себе терени: Америку, Еспанію та Україну. Виставлені біля 30 образів тематично і технічно разнаїті: акрилики, акварелі, олія, чорнило та акварелі з чорнилом, — це середники мистецького вияву; а природа, побут містечка, квіти, поля, її власний город та постаті жінок за умов природних і побутових невигод („Снігова буря", „Циганки", „Ватра", „Прачки", експонати голоду) віддзеркалюють спостереження артистки від її мандрівки по двох континентах і також її активний стосунок до країни її раннього дитинства, більше може із засвоєних відомостей у родині й оточенні, ніж з власної пам'яті. На одному стенді яскрава композиція плякату „Гори трупів" пригадувала глядачам демонстрацію з причини штучного голоду в Україні 50 років тому; демонстрацію, якої тодішній Громадський Комітет прийняв і вжив для походу плякат Роксоляни в тисячах копій.

Слід відмітити, що Роксоляна Лучаковска-Армстронґ виставляє свої образи у Вашінґтоні вдруге; її перша виставка була тут 1979 року, в заряді Об'єднання Українців Вашінґтону. Раніше вона мала успішні виставки в Мадриді і Торрелінос (Еспанія, 1962), у Філядельфії, Прінстоні та Ню Йорку (1970), і в Леоні(1973)

В Еспанії Роксоляна Лучаковська-Армстронґ ввела новий пластиковий матеріял до будови кольорових вікон і вітражів, замінюючи скло. Вживаючи пластикову рідину і жовту мідь (для обрамування) вона створює фігури й образи на вікнах, які виглядають точнісінько як традиційні склянні, але але які є зате легші, гнучкі і значно дешевші за скло.

Мисткиня Роксоляна працює також педагогічно, викладаючи малярське мистецтво в школі: Oakrest School Studio Art. Свою філософію мистецтва подає вона студентам так: „В дусі встановлення основних вартостей у вихованні повноти особи, я хотіла б підкреслити значення культури... В ділянці мистецтва дійсний його аспект і естетика вилиняли тепер внаслідок філософічного і морального безладдя, і внаслідок постійної атаки ефективного зорового передавання образів. Сьогоднішня молодь виховується до великої міри при допомозі зорових інструментів, але при недостачі знання підставових законів естетики (правил композиції і кольорів), і через те вона легко стає пасивним глядачем і жертвою навалу маловартісних комерційних зорових передач, автори яких дуже добре визнаються у методах маніпуляції невинних дітей — майбутніх громадян цього світу...Тому молоді дівчата, майбутні професіонали або господині, мають бути ознайомлені з дійсними концептами їхньої культурної і мистецької спадщини і вміти застосувати їх у щоденному житті".

Роксоляна Лучаковська народилася на Україні 1938 року. По війні прибула з родиною до Філядельфії і здобула тут середню освіту. Мистецтво почала студіювати у Петра Мегика в Українській Мистецькій Студії у Філядельфії, а опісля вчилася стипендисткою в Пенсильванській Академії мистецтв, рівночасно здобуваючи ступінь бакалявра мистецтва на Пенсильванському університеті. Роксоляна одружена з американським скульптором Рідом Амстронґом і є матір'ю чотирьох синів.

С.П.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

У смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 11-го листопада 1985 р. упокоїлась в Бозі наша Дорога
МАМА, БАБУСЯ І ПРАБАБУСЯ

бл. п.

МАРІЯ ГРЕБІНКА

проживши 81 років

ПАРАСТАС відбудеться в середу, 13-го листопада 1985 року, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОН у четвер, 14-го листопада 1985 р., о год. 1-ій дня на цвинтар Fairmount Cemetery в Нюарку, Н. Дж.

Залишені в жалю:
син — ЛЕОНІД з дружиною ЕВЕЛИНОЮ
внуки:
АННА ТРЕЛА І ШЕРОВ ПРОЦИК
з родинами
7 правнуків і дальша Родина

Українське Історичне Товариство

ділиться сумною вісткою
з Членством УІТ і Громадянством,
що 2-го листопада 1985 року відійшов у Вічність
Дійсний Член УІТ і співробітник „Українського Історика",
найвидатніший сучасний учений географ, творець
Енциклопедії Українознавства

бл. п. проф.

Володимир Кубійович

УПРАВА ІУТ, РЕДАКЦІЙНА КОЛЕҐІЯ
„УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИКА"

Управа і Адміністрація Українського Музею в Ню Йорку, Н. Й.

в глибокому смутку повідомляє Членів і Приятелів Музею, що 9-го листопада 1985 р. відійшов у Вічність

бл. п.

Яків Гніздовський

визначний графік і маляр, член та приятель Музею, куратор плянованої виставки книжкових знаків.

Висловлюємо глибокі співчуття Дружині Покійного Пані Стефанії, Дочці Мері-Марті і дальшій Родині.

Журналістичний семінар в Торонто

Група англомовних українців, працівників засобів інформації, зорганізувала в суботу, 21-го вересня у приміщенні Святоволодимирівського Інституту в Торонто журналістичний семінар на тему: „Етнокультурні громади, публічні стосунки і новинкарські засоби інформації". У семінарі взяло участь 10 доповідачів, чотири українці і шість не-українців, працівників різних ділянок журналістики, починаючи від преси і на публічних зв'язках кінчаючи.

Організатори поставили собі за завдання познайомити українську громаду з працею модерного журналіста, її вимогами, обставинами і стилем.

На вступі Дан Ренні підкреслив, що кожний журналіст мусить мати старанно вироблену свою сітку інформаторів в усіх ділянках журналістики. Ця сітка повинна діяти постійно, отже треба вдержувати з нею сталий зв'язок. В цей спосіб журналіст виробить собі довір'я у шукаючих інформацій, що є дуже важливим у журналістичній праці.

У першій сесії відомі українським читачам Віктор Малярек, Степан Андрусяк з Едмонтону і Кім О'Гейр з Торонто ілюстрували працю журналіста у пресі, радіо і телевізії. Звідомлення до преси, радіо чи телебачення діляться на два роди: вісті мусять бути подані негайно на точний реченець—і коментарі—з довшим дещо реченцем. Важливим є знати про що звітувати, коли і кому.

У другій сесії Тоні Ґалясco, Юрій Білик і Дан Ренні обговорювали, як приготовити свій матеріял до преси і інших засобів інформації. Важливим є, щоб звідомлення були короткі і щоб суттєва частина була включена на початку, бо дуже часто редакція з браку місця пропускає кінцеві частини, не розбираючись надто у змісті статті.

Третя частина семінара була присвячена оформлюванню інтерв'ю. Річард Осіцкі і Любомир Микитюк (відомий артист театрів малих форм) пояснювали, що робити, а чого не робити підчас інтерв'ю, щоб добре запрезентуватися перед засобами інформації.

Врешті, на закінчення, Дж. Фрейзер МекДуґал поінформував присутніх, що скарги, протести і побажання зв'язані з пресою, можна вносити до Ради преси, а зв'язані з радіомовленням-- до „CRTS".

У загальному семінар був дуже вдалою імпрезою. Його проведення було зразкове. Доповідачі були добре підібрані, вони знали свій предмет, говорили ясно, до теми, свобідно і коротко, подаючи одночасно вичерпні відомості про дискутовані справи.

Публіка, мабуть, дописала, бо була доволі численна. Але трудно було побачити сиві голови „батьків народу", які чейже повинні були засвідчити своєю присутністю принаймні факт, що це не вони, батьки, будують голосний дженерейшин ґеп.

Також не помічалося серед публіки багато представників наших часописів і журналів, а тема семінара повинна бути цікавою і для них.

Слухаючи доповіді виринала десь у далеких закутках мозку несмілива думка: а здався б нам такий інформативний центр, таки конче здався б, щоб не тільки вміло інформував чужинецьку пресу про наше життя і наш вклад у розбудову канадського життя, але і відбивав усі ворожі напасті на нас, що так щедро множаться у нинішніх часах.

(„Новий Шлях")

ВИСТАВКА СКУЛЬПТУРИ
(кераміки)

Олександри Дяченко-Кочман

15-го листопада 1985 — 16-го січня 1986 р.

Український Інститут Модерного Мистецтва
Чикаґо, Ілл.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

запрошує на **НАУКОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ** на тему:

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА РЕСПУБЛІКА ТА ЇЇ ТРАДИЦІЯ

На конференції будуть виголошені доповіді:

Українсько-польські дипломатичні зв'язки за часів Директорії — ТАРАС ГУНЧАК (Ратґерський Університет)

Паризький меморандум Уряду Української Народної Республіки та УГВР 1946 року — МИРОСЛАВ ПРОКОП

Екзильний Уряд Української Народної Республіки в міжвоєнному періоді (1921-1939): Міжнародноправна і порівняльна аналіза — ВАСИЛЬ МАРКУСЬ

Екзильний Уряд УНР у світлі своїх законів — РОМАН ІЛЬНИЦЬКИЙ

Конференція відбудеться

в приміщенні Академії, 206 Захід 100-та вул., Ню Йорк, Н. Й.,
у суботу, 23-го листопада 1985 р., о 2-ій год. дня

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

У ДЕСЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Улюбленого і Незабутнього
ЧОЛОВІКА, ТАТА, ДІДУСЯ, БРАТА І СТРИЙКА

сл. п.

БОГДАНА ЮРІЯ КРАВЦЕВА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

у четвер, 21-го листопада 1985 року
в Нюарку, Н. Дж., в церкві св. Івана Хрестителя, о год. 7:30 ранку;
в Кергонксоні, Н. Й., в церкві Пресв. Трійці;
у Філядельфії, Па., в церкві св. Миколая,
та в Українській Католицькій Церкві у Маямі, Фл.

Просимо згадати в цей день Покійного у своїх молитвах.

Вдова — НЕОНІЛЯ
Донька — ДЗВЕНИСЛАВА ЯВНА з мужем ЛЮБОМИРОМ і дітьми ОЛЕЮ, РОМАНОМ, ТАНЕЮ і ЛАДОЮ
сини:
ГОРДІЙ з дружиною ХРИСТЕЮ і дітьми МАРІ-ЛЕСЕЮ, АНДРІЄМ і ПАВЛУСЕМ
ЮРІЙ з дружиною ОКСАНОЮ і доньками ОЛЕНКОЮ і НАТАЛКОЮ
брат — РОМАН з дружиною ІРИНОЮ і дітьми і внуками

Українська Вільна Академія Наук у США

зі смутком повідомляє, що 8-го листопада 1985 р. помер визначний графік і маляр

бл. п.

ЯКІВ ГНІЗДОВСЬКИЙ

ДІЙСНИЙ ЧЛЕН АКАДЕМІЇ.

Родині Покійного висловлює глибоке співчуття УПРАВА УВАН у США

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що в понеділок, 11-го листопада 1985 р. відійшов у Вічність, проживши 89 років наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І ВУЙКО

бл. п.

МИКОЛА АЛЕКСЕВИЧ

сотник Української Галицької Армії.

ПАРАСТАС відбудеться у четвер, 14-го листопада 1985 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН у п'ятницю, 15-го листопада 1985 р., о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви Христа Царя у Філядельфії, Па., а відтак на кладовище Непорочного Зачаття Діви Марії на Факс Чейс.

Горем прибиті:
дружина — НАТАЛІЯ
дочки:
ТЕТЯНА ЦІСИК з мужем ЗЕНОНОМ
ОЛЕНА ОЩИПКО з мужем ВАСИЛЕМ
внуки:
ХРИСТИНА САЛУК з мужем АДРІЯНОМ
МАРТА ОЩИПКО
ТАНЯ ЦІСИК
правнучки — НАТАЛКА і МИКОЛАЯ САЛУК
ближча і дальша Родина в Україні і діяспорі

Ґрадуація шкіл українознавства метрополії Ню Йорку

(З уваги на інші передбачені обов'язки й зобов'язання, пов'язані з літнім сезоном, цей допис появляється дещо спізнено. Одначе, значення події, про яку описується, не втрачає своєї вартости, незалежно від того, коли про неї подається до відома. — Автор).

Учителі й учні шкіл українознавства Ню Йорку перед Домом Української Культури в Бавнд Бруку

8-го червня 1985 року була радісна подія. В цей гарний день в Домі Української Культури в Бавнд Бруку, Н.Дж., відбулася ґрадуація матурантів шкіл українознавства метрополії Ню Йорку. 57 щасливих веселих облич сяяли радістю, бо в цей день вони отримали дипломи, як процедуральний доказ зрілости середньої школи українознавства. 8-го червня — це історичний момент. У Домі Української Культури відбулася величава подія високо-культурного характеру: українська молодь святкувала своє свято в Українському Пантеоні. Понад 300 осіб виповнили простору залю ДУК із центром уваги на 57 випускниках. Господарем цієї події (також перший раз) в процесі підготови й остаточного її переведення була Школа Релігії і Українознавства при Церкві-Пам'ятнику або фактично Батьківський комітет на чолі з його головою В. Григоренком. Приміщення цієї школи також знаходяться в Домі Української Культури, який є частиною Українського Пантеону в осередку Української Православної Церкви в ЗСА в Бавнд Бруку.

Колишня мрія стала дійсністю

Кожний учень, навчаючися у школі, мріє про хвилину, коли пролунає останній дзвінок, який сповістить закінчення-останній іспит, останні переживання на шкільній лаві, останні краплі поту над українською граматикою, літературою, історією...І після цього всього приємний потиск рук учителів.

І ось вони, за азбучним порядком місцевостей, гордо виходять на залю й займають призначені місця: Українська Школа при Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н.Дж. (дир. О. Шевченко), Школа Українознавства ім. Лесі Українки у Виппані, Н.Дж. (дир. д-р Є. Федоренко); Школа Українознавства при церкві св. Михаїла в Йонкерсі, Н.Й. (дир. Марія Кіцюк); Школа Українознавства ОУА „Самопоміч" в Ню Йорку, Н.Дж. (дир. П. Дорожинський); Школа Українознавства Осередку СУМА в Ню Йорку, Н.Й. (дир. Павлина Андрієнко-Данчук); Школа Українознавства „Рідна Школа Фундація" Нюарку і околиці, Н.Дж. (дир. Ю. Р. Кисілевський), і Школа Українознавства „Рідна Школа" в Пассейку, Н. Дж. (дир. Стефанія Квасовська). Розпочалася офіційна частина програми свята. П.Андрієнко-Данчук офіційно відкрила програму вечора, звернувшися до юних друзів зі словами заклику нести гордо знання з рідної школи зі собою в життя, як пораду, як допомогу, як вияв бажання жити й працювати для свого народу.

Дальшою програмою цього свята проводив О. Шевченко, привітавши на клаптику української землі, в першу черґу, ґрадуантів, їхніх батьків, друзів і гостей. Спеціяльну молитву, присвячену цій події, сказав о. ігумен Андрій Партикевич, учитель Закону Божого в Українській Школі при Церкві-Пам'ятнику. Д-р Є. Федоренко, голова Шкільної Ради, як педагог, висловив у своєму короткому й змістовному слові думки-поради молодим ґрадуантам від учительського збору Шкіл Українознавства та Шкільної Ради. Пригадавши ранні роки шкільного життя, Петро Павленко, випускник Школи Українознавства при Церкві-Пам'ятнику, виголосв зворушливе слово від абітурієнтів. „Сьогодні наша колишня мрія про закінчення школи стала дійсністю. Важливість відвідування української школи є неоцінима, хоч часто зустрічалася з підсвідомим опором молодости, сказав він. — Українська школа допомагає нам окреслити нас поміж друзями, серед яких ми живемо". Висловом вдячности батькам і учителям закінчив своє коротке слово молодий абітурієнт.

Щаслива хвилина

І ось надійшла довгождана хвилина. За азбучним порядком Володимир Григоренко, абітурієнт Школи Українознавства при Церкві-Пам'ятнику, сміливими кроками переступив поріг, залишивши за собою шкільну лавку, на якій просидів 12 років. Потиск рук всім, що сиділи за головним столом, і, врешті, одержання матурального свідоцтва разом з подарунком (Україна - Енциклопедія для молоді) відкрили двері в новий світ. Один за одним 57 дівчат і хлопців прямували до головного стола до своїх директорів, тиснучи руки їм, та одержували матуралні свідоцтва й подарунки. Була це досить довга процедура, але приспішити її не було можливости й не було потреби, бо 12 років шкільного часу багато більше ніж тих 30 чи 40 хвилин. Всі вони щиро дякували ще раз своїм педагогічним опікунам. Господар вечора О. Шевченко склав подяку в імені всіх шкіл кредитівкам-фундаторам ґрадуаційної програмки, яку приготувала Стефанія Квасовська, — кредитівці св. Андрія в Бавнд Бруку, „Самопомочі" в Йонкерсі, „Самопомочі" в Ню Йорку, Православній кредитівці в Ню Йорку і „Самопомочі" в Нюарку. Він подякував також братським союзам — УНС і УБС, та іншим кредитівкам („Самопоміч" — Пассейк). Представники від цих інституцій були на залі й особисто вручали подарунки й й нагороди ґрадуантам.

Т. Шевченко вітав між нами

Зміст мистецької частини виповнили художнє слово з безсмертних творів Т. Шевченка й Ліни Костенко та співи народних пісень. Абітурієнти Школи Українознавства осередку СУМА в Ню Йорку Соня Решітник і Христина Шозда під акомпаньямент на піяніно Євгена Кузіва з глибоким відчуттям гарно передали учасникам вечора слова поезії Ліни Костенко „Кобзареві" між іншим, мотто цієї події взято також з цього вірша. Виконавці, ніби відповідали своїм батькам і учителям на їхнє бажання пригадувати завжди своє, українське, за словами Ліни Костенко, „знову приходити" до нього, бо це для них „совість і закон". Безсмертна творчість Т. Шевченка, окроплена цілющою водою творчости Ліни Костенко, немов перлинами, злітала з уст молодих декляматорів.

Випускники Школи Українознавства при Церкві-Пам'ятнику, Оксана Росинська, Катя Нагорна і Петро Павленко, гарно виконали, під акомпаньямент Віктора Дзюби, три чудові пісні: „Два кольори", „Ой у гаю при Дунаю" і „Світи, світи, місяченьку", якими полонили увагу й серця присутніх.

На закінчення програми виступили з деклямацією уривків з творів Т. Шевченка, під акомпаньямент В.Дзюби. Це були запрошені гості, колишні ґрадуанти українських шкіл — Сергій Ковальчук зі Школи Українознавства у Філядельфії і Андрій Шевченко зі Школи Українознавства при Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку. Молоді декляматори з глибоким почуттям передавали слова нашого Пророка. Чудова дикція, правильна вимова, милозвучність рідної мови наповнювали по вінця душі слухачів, бо це ж вислід багатолітньої праці батьків, учнів і учителів шкіл українознавства. Всім виконавцям мистецької частини, всім тим, хто спричинився своєю працею до цього небуденного свята, — щире спасибі.

Отець Севастіян Шевчук, ЧСВВ, катехит Школи Українознавства ОУА „Самопоміч" в Ню Йорку, прочитав зворушливу молитву подяки Всевишньому, закінчуючи цим офіційну частину програми й одночасно благословляючи другу частину — бенкет і забаву.

Після цього кожний по своєму смаку вибирав різноманітні страви, які подавалися буфетним способом. Полилися чарівні акорди оркестри „Амор" і центральну частину розкішної залі Дому Української Культури виповнили молодь і старші. Оркестра догодила всім, бо грала і традиційні, і модерні танці.

І так перегорнулася ще одна сторінка життя і праці шкіл українознавства метрополії Ню Йорку.

О. Шевченко

КОЛИШНІЙ ВИКЛАДАЧ російської мови і літератури Єйльського університету Владімір Соколов стане перед федеральним судом. Його обвинувачують у співпраці з німецькою окупаційною владою на території СССР під час Другої світової війни. 71-річний В. Соколов проживає в Мілфорді, Коннектикат. Якщо його вина буде доказана, йому загрожує позбавлення американського громадянства і виселення з країни.

Головний...

(Закінчення зі стор. 1)

го з чотирьох томів англомовної гаслової енциклопедії. Початок англомовної енциклопедії українознавства дав УНСоюз, фінансуючи видання двотомової „Ukraine: A Concise Encyclopaedia" Торонтонським університетом в 1963 і 1969 роках. Тепер фінансуванням займеться Фундація Приятелів Енциклопедії України, яка саме тепер проводить ряд імпрез для зібрання фондів на дальші томи англомовної енциклопедії. Цю справу реферував адв. Н. Олесницький.

На цю ціль Головний Уряд виасиґнував суму 50,000 дол., що буде сплачена в кількох ратах.

Черговою справою була започаткована вже будова 110-ти мешканевого дому для сеньйорів УНС на Союзівці.

Як відомо, в грудні минулого року Головний Уряд призначив один мільйон долярів на побудову помешкань для старших віком союзовців на оселі УНСоюзу, які бажають там постійно жити. На перших десять кімнат, що вже будуються виасиґновано 200,000 дол. і 100,000 дол. на їхнє влаштування. Тепер виявилося, що на побудову цих 10-ти мешкань, взявши до уваги різні удогіднення, потрібно ще біля 75,000 дол.

У цій частині нарад, як запрошені гості, взяли участь від Об'єднання Сеньйорів УНС д-р Олег Волянський і Данило Слободян та архітект Зенон Мазуркевич, які коротко реферували деякі аспекти цього проєкту.

Головний Уряд без ваган асиґнував додаткову суму — 75,000 дол., на побудову 10 приміщень, які повинні бути готові на весні 1986 року.

Відтак члени Головного Уряду, після ґрунтовного обміркування, встановили таку формулу для постійного перебування сеньйорів-союзовців на оселі УНС: оплата, яка включає кімнату, харч, паркування, виноситиме місячно 75 відсотків усіх прибутків даної особи, але не менше як 250 дол. місячно, а максимум — 750 дол. місячно від особи, або по 600 дол. від кожної особи подружжя (1,200 дол.) Першенство даватиметься особам нижче прибуткової категорії.

Як згадано, минулого року УНСоюз закупив 60 акрів землі біля Союзівки від НТШ, і на 50 з них побудує помешкання для сеньйорів-союзовців. Ці помешкання члени УНСоюзу у віці 55 років і старші, чи подружжя, зможуть купити від УНСоюзу. Якщо з тих чи інших причин вони бажатимуть продати ці помешкання, то зможуть це зробити особам з такими ж самими кваліфікаціями — членам УНС у віці від 55 років і старше. Якщо б первісні власники не могли продати мешкання до року часу, то УНС заплатить їм таку ціну яка в даний час буде актуальною на ринку нерухомого майна.

Цим рішенням Головний Уряд вичерпав справи, що були на порядку дня цих надзвичайних нарад, і д-р Флис закрив їх, подякувавши всім членам за участь у них.

Отець митрат І. Сиротинський помер у Торонто

Торонто. — У неділю, 3-го листопада 1985 року, помер тут на 73-му році життя о. митрат Іван Сиротинський, улюблений парох місцевої української церкви св. Миколая, відомий громадський діяч і педагог.

Похорон відбувся у четвер, 7-го листопада, на місцевому цвинтарі при великій участі українців — єпископів, священиків, шкільних дітей, молоді і загального громадянства.

КОЛИШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ секретар ЗСА Генрі Кіссінджер зустрівся на розмові з китайським некоронованим лідером Денг Шіаопінгом і обговорював з ним міжнародні проблеми на протязі одної години. Г. Кіссінджер перебуває в Китайській Народній Республіці на запрошення тамошнього уряду.

Головний...

(Закінчення зі стор. 1)

ного предсідника д-р Мирон Куропась, який два дні перед тим був у Луїзіяні, і головні радні Тарас Шмаґала і Евген Іванців, які, крім того, робили всі можливі заходи телефонічно, щоб добитись ще одного переслухання М. Медведя, як цього вимагав судовий визов сенатської Комісії у справах хліборобства, яку очолює сен. Джессі Гелмс.

Як відомо, всі заходи різних урядових чинників, приватних і громадських груп і організацій та родини М. Медведя не увінчалися успіхом, правдоподібно, у зв'язку зі становищем Державного департаменту і частини штабу Президента, які постійно повторювали, що для них — „ця справа є закінчена".

У ЛМКЛЮБІ ДОПОВІДАТИМЕ Д-Р ОСИП ОРИШКЕВИЧ

Ню Йорк. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в п'ятницю, 15-го листопада ц.р., о годині 7-ій вечора, тут у приміщенні цього Клюбу, при 136 Друга авеню, доповідатиме д-р Осип Оришкевич на тему: „Швайцарія і Тироль". Ці враження із подорожування по Швайцарії доповідач зілюструє прозірками з відповідними поясненнями.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 15-го ЛИСТОПАДА 1985 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-ий Відд., о год. 6:30 веч. в УНДомі при 237 Hope Ave. Є важні справи до полагодження. Просимо взяти численну участь, також просимо приєднувати нових членів до УНСоюзу. — В. Марущак, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 17-го ЛИСТОПАДА 1985 р.

Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 76 Відд., о год. 10:30 ранку в залі Української Католицької Церкви при Сенфорд Авеню. Проситься членів прийти та вирівняти залеглі вкладки або посилати чеками прямо до Відділу. Julia Demtschuk, 168 Laurel Ave., Irvington, N.J. 07111. — Юлія Демчук, секр.

Рочестер, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в церковній залі св. Йосафата з таким порядком: відкриття, відчитання протоколу, звіти — фінансовий, хворих, союзові і братські справи, організаційні та дискусія. Потім звіт з організаційних зборів Окружного Комітету Відділів УНС, який відбувся 2-го листопада під проводом гол. радного УНС Володимира Гавриляка. Просимо членів прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Ст. Васьків, предс., К. Шевчук, заст. предс., Ст. Приймак, фін. секр.

КАБАРЕТ-ЗАБАВА

Іст Гановер, Н. Дж. — 75-ий Відділ СУА в Мейплвуді Н. Дж., влаштовує кабарет у формі забави, який відбудеться в суботу, 16-го листопада ц.р., о год. 8:30 вечора, тут в залі готелю Ramada Inn при дорозі ч. 10. До танців приграватиме оркестра „Темпо". Забавою і розваговою програмою провадить аранжер Роман Василик. У справі квитків слід звертатись на число (201) 964-6742. Побажано стрій 30-их років або вечірній одяг.